

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania T. M.
od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji
o wysokość emerytury i renty inwalidzkiej funkcjonariuszy służb mundurowych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 22
maja 2024 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Poznaniu
z dnia 16 listopada 2022 r., sygn. akt III AUa 43/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża odwołującej się kosztami postępowania
kasacyjnego organu rentowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu
wyrokiem z dnia 16 listopada 2022 r., wydanym na skutek apelacji wniesionej przez
Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i
Administracji od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w Poznaniu z dnia 16 listopada 2021 r., zmienił ten wyrok i oddalił
odwołania T. M. od dwóch decyzji organu rentowego z dnia 25 maja 2017 r.:
wydanej na podstawie art. 15c w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z 18 lutego

1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm., dalej jako ustawa zaopatrzeniowa) i na podstawie otrzymanej z IPN informacji z dnia 2 marca 2017 r., którą ponownie ustalono wysokość przysługującej odwołującej się emerytury od dnia 1 października 2017 r. oraz wydanej na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej i na podstawie otrzymanej z IPN informacji z dnia 3 marca 2017 r., którą ponownie ustalono wysokość przysługującej odwołującej się renty inwalidzkiej od dnia 1 października 2017 r.

Odwołująca się T. M. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 16 listopada 2022 r., zaskarżając ten wyrok w części, to jest co do punktu 1. i zarzucając naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 382 k.p.c. w związku z art. 6 k.c., art. 232 k.p.c., art. 473 k.p.c., a także naruszenie prawa materialnego, to jest art. 13b ust. 1, art. 15c i art. 22a ustawy zaopatrzeniowej.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca podniosła, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżąca podkreśliła równocześnie między innymi, że orzecznictwie Sądu Najwyższego na gruncie znowelizowanego w 2016 r. art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej dokonano wyjaśnienia pojęcia: „pełnienia służby na rzecz totalitarnego państwa”. Kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa” określone w tym przepisie, jak wyjaśniono w orzecznictwie, powinno być zatem oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka, przy czym chodzi tu o działalność polegającą na zwalczaniu opozycji demokratycznej, związków zawodowych, stowarzyszeń, kościołów i związków wyznaniowych, łamaniu prawa do wolności słowa i zgromadzeń, gwałceniu prawa do życia, wolności, własności i bezpieczeństwa obywateli. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku literalnie dał wprowadzić

wyraz tym zasadom, stwierdzając, że je akceptuje, jednakże w opinii skarżącej, analiza dalszej treści uzasadnienia prowadzi do wniosku, że za podstawę swojego rozstrzygnięcia Sąd ten przyjął jedynie treść dokumentów przedstawionych przez organ emerytalny (akta osobowe skarżącej oraz jej akta rentowe). Co prawda w uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wyjaśnił również, że ocenił materiał dowodowy wszechstronnie, biorąc pod uwagę zeznania skarżącej, jednakże w treści uzasadnienia nie pojawia się wyjaśnienie, w jakiej części i z jakich względów Sąd odmówił wiary jej zeznaniom, choć jego rozstrzygnięcie prowadziło do zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji. W analizowanej sprawie Sąd Apelacyjny przyjął też, że za uznaniem pracy skarżącej „jako służby na rzecz totalitarnego państwa” przemawia sama treść opinii służbowych, w których stwierdzono, że wykonywała ona „czynności operacyjno-techniczne”. Tymczasem podczas przesłuchania przed Sądem Okręgowym w dniu 9 listopada 2021 r. skarżąca podkreślała, że nigdy nie wykonywała czynności operacyjnych (nomenklatura nie była adekwatna do wykonywanej pracy).

Zaznaczając, że czyni to „z ostrożności procesowej”, skarżąca wniosła ponadto o rozważenie, czy w sprawie nie doszło do nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji z uwagi na nienależytą obsadę sądu w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA 1-4110 - 1/20) zachodzi ona bowiem także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Analizowaną sprawę rozpoznawał zaś w składzie jednoosobowym sędzia R.W., który został powołany do pełnienia urzędu sędziego Sądu Apelacyjnego na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 14 października 2020 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa rodzi po stronie skarżącego obowiązek określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Ponadto konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03; z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie konieczne jest także, choćby

przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłyby odmiennie wykładany. Należy również podkreślić, iż nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącej nie spełnia wyżej określonych kryteriów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, w sprawach takich jak niniejsza, wypracowano już bowiem następujące stanowisko w przedmiocie wykładni i stosowania przepisów ustawy zaopatrzeniowej zarówno co do kwalifikacji służby jako służby w organach totalitarnego państwa, jak i co do zawartych w tej ustawie mechanizmów korygujących wysokość emerytur i rent. Po pierwsze, stwierdzenie pełnienia służby na rzecz totalitarnego państwa w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie może być dokonane wyłącznie na podstawie informacji Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (kryterium formalnej przynależności do służb), lecz na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka służących reżimowi komunistycznemu (art. 13b ust. 1 w związku z art. 13a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej). Po drugie, przy dokonywaniu oceny prawnej służby z perspektywy art. 13b ustawy zaopatrzeniowej bierze się pod uwagę przede wszystkim formację, w której była pełniona służba, a także zajmowane stanowisko czy stopień służbowy oraz przebieg służby. Określenie formacji/institucji (z uwzględnieniem jednostek wymienionych w art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej) ma istotne znaczenie z uwagi na to, że zakres i przedmiot ich działalności może *prima facie* potwierdzać, że były one bezpośrednio ukierunkowane na realizowanie charakterystycznych dla ustroju totalitarnego zadań i funkcji i takie zadania wykonywali wszyscy - bez wyjątku - funkcjonariusze służący w danej jednostce organizacyjnej, stanowiący jej strukturę, bez której niemożliwe byłoby wykonywanie

przypisanych tej jednostce zadań. Nawet brak po stronie odwołującego się indywidualnych działań bezpośrednio zmierzających do naruszania podstawowych praw i wolności człowieka, samoistnie nie wyklucza takiej kwalifikacji. Skoro art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej łączy służbę na rzecz totalitarnego państwa z samym podjęciem służby w instytucjach i formacjach wymienionych w tym przepisie, to istnieje domniemanie faktyczne (wynikające z informacji o przebiegu służby potwierdzającej służbę w tych jednostkach, tak uchwala Sąd Najwyższego III UZP 1/20, pkt 60), że służba w nich była służbą na rzecz totalitarnego państwa. Domniemanie to może być obalone w procesie cywilnym. Nie jest jednak tak, że to na organie rentowym ciąży obowiązek udowodnienia (art. 6 k.c. w związku z art. 232 zdanie pierwsze k.p.c.), że dany funkcjonariusz uczestniczył w łamaniu praw człowieka i obywatela. W sytuacji, gdy potwierdzona zostaje służba w instytucjach i formacjach wymienionych w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej, ciężar dowodu przechodzi na ubezpieczonego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 24 maja 2023 r., II USKP 40/23, LEX nr 3568174; z dnia 18 kwietnia 2023 r., I USKP 40/22, OSNP 2023 nr 11, poz. 126). Po trzecie, prawodawca wprowadził do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy dwa mechanizmy korygujące wysokość emerytur funkcjonariuszy pełniących służbę na rzecz totalitarnego państwa. Pierwszy z nich „zeruje” tak zwane kwalifikowane lata służby. Drugi obniża zaś wysokość świadczenia do przeciętnej emerytury przysługującej w powszechnym systemie ubezpieczenia. Zdaniem Sądu Najwyższego, sąd ma także prawo do zweryfikowania zgodności z Konstytucją RP rozwiązań zawartych w art. 15c ust. 1 pkt 1 i art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej wobec wieloletniej, autodestruktywnej bezczynności Trybunału Konstytucyjnego w sprawach o dokonanie kontroli konstytucyjności art. 13b i art. 15c tej ustawy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 czerwca 2022 r., III USKP 145/21, LEX nr 3353118 i z dnia 16 marca 2023 r., II USKP 120/22, OSNP 2023 nr 9, poz. 104).

W odniesieniu do pierwszego z wymienionych mechanizmów Sąd Najwyższy przyjął, że „wyzerowanie lat służby” (art. 15c ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej) jest środkiem proporcjonalnym w stosunku do funkcjonariuszy, których lata służby przypadły przed zmianami zapoczątkowanymi w 1989 r. W sprawie II USKP 120/22 wyjaśniono też, że co prawda jest to rozwiązanie „okrutne” i „nieefektywne

funkcjonalnie", jednak nie pozostaje w sprzeczności z przepisami Konstytucji RP. Zgodnie z zamysłem „wyzerowania” lat służby, każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa traktowany jest jako nieistniejący, czyli nie ma żadnego wpływu na wysokość świadczenia. Sprawia to, że im więcej takich „pustych” lat, tym wysokość świadczenia szybciej zbliża się do wysokości najniższej emerytury - gwarantowanej przez art. 18 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej. W przeciwieństwie do rozwiązania przyjętego w art. 15c ust. 3 tej ustawy „wyzerowanie lat służby” godzi w funkcjonariuszy, których lata służby przypadają przed zmianami zapoczątkowanymi w 1989 r. Dotkliwość tego rozwiązania jest proporcjonalna - w niewielkim stopniu dotyka takie osoby, które tylko kilka lat służyły w PRL, a następnie podjęły służbę w instytucjach powstałych po 1989 r. W rezultacie, rozwiązanie to - przez swoją proporcjonalność - wpisuje się w cel promowany przez ustawodawcę. Skutecznie obniża emerytury „osób służących na rzecz totalitarnego państwa”. W pewnym sensie dostrzegalna jest również adekwatność tego rozwiązania względem przyświecającego ustawodawcy zamysłu. Wzorzec wpisany w art. 15c ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej skutecznie zrównuje emerytury policyjne do, lub nawet poniżej, wysokości świadczeń pobieranych przez obywateli prześladowanych przed 1990 r. Analogiczne do art. 15c ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej rozwiązanie (obniżające przelicznik służby z 2,6 do 0,7 podstawy wymiaru) zostało już wcześniej wprowadzone do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (art. 15b). Trybunał Konstytucyjny uznał je za zgodne z Konstytucją RP (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 24 lutego 2010 r., K 6/09, OTK-A 2010 Nr 2, poz. 15 i z 11 stycznia 2012 r., K 36/09, OTK-A 2012 Nr 1, poz. 3). Dlatego, jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w powołanym wcześniej wyroku w sprawie II USKP 40/23, krytyczna ocena art. 15c ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej nie prowadzi do uznania niezgodności tego przepisu z Konstytucją RP, ponieważ nie ma możliwości jednoznacznego zakwalifikowania tego przepisu jako pozostającego w opozycji do wzorców wynikających z Konstytucji RP, zwłaszcza zaś jej art. 2. Analogiczne wnioski należy wywieść także w odniesieniu do wykładni art. 22a ustawy zaopatrzeniowej, skoro i ten przepis odwołuje się do służby na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b tej ustawy, wiążąc z nią stosowne obniżenie podstawy wymiaru renty.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie w pełni aprobuje ten właśnie kierunek wykładni przepisów ustawy zaopatrzeniowej. Zauważa równocześnie, że Sąd Apelacyjny, jak wynika z lektury pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, również respektował taką wykładnię, przyjmując ją za podstawę oceny prawnej ustalonego w sprawie stanu faktycznego, z którego wynikało, że skarżąca rozpoczęła służbę w Komitecie do spraw Bezpieczeństwa Publicznego jeszcze w czasie studiów. Od dnia 1 maja 1959 r. została zaś przyjęta do Milicji Obywatelskiej jako oficer techniki operacyjnej sekcji (III) Wydziału T (I) Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w P.. Od dnia 1 marca 1964 r. pełniła z kolei jako oficer sekcji II Wydziału III Biura „W” w W.. W 1965 r. ukończyła oficerski kurs specjalistyczny „W” SB MSW. Zajmowała się między innymi tłumaczeniem niektórych dokumentów operacyjnych. Była też oddelegowywana do służby w obiektach specjalnych. Wielokrotnie awansowała od stopnia porucznika do stopnia podpułkownika. W opinii z 1982 r. stwierdzono, że „do zadań służbowych (skarżącej) należy dokonywanie analitycznego opracowania operacyjnie kontrolowanych materiałów podejrzanych o ich wykorzystywanie we wrogiej lub przestępczej działalności”. Za zgodą przełożonych od 1973 r. skarżąca pracowała też dodatkowo jako cenzor w Głównym Urzędzie Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk, przy czym wspomnianą zgodę motywowano potrzebami operacyjnymi Departamentu III Wydziału III MSW. To właśnie te ustalenia stanowiły dla Sądu drugiej instancji podstawę do przyjęcia, że skarżąca wykonywała czynności operacyjno-techniczne niezbędne w działalności Służby Bezpieczeństwa w Biurze „T” i „W”, to jest jednostkach, o których mowa w art. 13b ust. 1 lit. d tiret 4 i 6 ustawy zaopatrzeniowej. Należy zaś przypomnieć, że Sąd Najwyższy z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu musiałby uwzględnić owe ustalenia przy rozpatrywaniu podniesionych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego, którego przepisy stanowiły jednak właściwą podstawę prawną rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku.

Odnosząc się do podniesionej przez skarżącą „z ostrożności procesowej” sugestii, jakoby w postępowaniu przez Sądem Apelacyjnym mogło dojść do nieważności z art. 379 pkt 4 k.p.c., Sąd Najwyższy przypomina natomiast, że ocena

sprzeczności składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c., gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana po dniu 23 stycznia 2020 r. na urząd sędziego w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, wymaga przeprowadzenia ustaleń według kryteriów określonych w uzasadnieniu uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNC 2020 Nr 4, poz. 34), mających na celu wykazanie, że wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Powołanie sędziego sądu powszechnego na wniosek aktualnie funkcjonującej Krajowej Rady Sądownictwa nie jest bowiem okolicznością, która samodzielnie może prowadzić do przyjęcia, że postępowanie z udziałem takiego sędziego jest dotknięte nieważnością w rozumieniu art. 379 § 4 k.p.c. (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22 (OSNP 2022 Nr 10, poz. 95). Skarżąca, poza stwierdzeniem, że sędzia Sądu Apelacyjnego R.W. został powołany do pełnienia tego urzędu na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa po zmianach ustawowych, o których mowa w uchwale BSA I-4110-1/20, nie przedstawiła jednak takich okoliczności, które potwierdzałyby naruszenie przez niego standardu niezawisłości i bezstronności. W tym kontekście należy zaś podkreślić, że zarzut nieważności postępowania ma swoje znaczenie, gdy jest osadzony nie tylko w konkretnym przepisie określającym taką nieważność, ale także w określonej podstawie faktycznej. Choć bowiem Sąd Najwyższy ma na uwadze nieważność postępowania z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), to jednak na etapie przedsądu wymaga się od skarżącego wskazania konkretnej podstawy prawnej i wykazania przyczyny nieważności. Nie ma podstaw do zastępowania strony w tym obowiązku. Dopiero prawidłowe określenie nieważności postępowania, w tym okoliczności, z których ona wynika, pozwala ocenić, czy zarzut jest uprawniony. W razie powoływania się na nieważność postępowania to

skarżący musi wskazać okoliczności uzasadniające rozpoznanie skargi kasacyjnej (por. też postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 30 października 2001 r., IV CKN 172/01, OSNC 2002 Nr 4, poz. 55 oraz z dnia 28 czerwca 2023 r. I PSK 47/22, LEX nr 3575106).

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżąca nie wykazała potrzeby poddania jej skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ał]